

- „A Mester imádkozik.” Nemcsak tanít minket, hogy „ti azért így imádkozzatok: mi Atyánk...”, hanem hallhatjuk azt is, hogy Ő maga hogyan imádkozik a Mennyei Atyához. Beleláthatunk, milyen Jézus Krisztus közössége az Atyával, sőt mi is részesei leszünk ennek a közösségnek – mert Jézus ezt kéri.
- Az Ő közössége az Atyával: ők egyek. Teljes szeretet, bizalom, alázat, engedelmesség Jézus részéről: ezek „csak” következnek ebből az egységből. Egy az akaratuk. Jézus úgy könyörög, hogy amit kér, az egyben az Atya akaratja is.
- Ő bekapcsol minket ebbe a közösségbe. Imádság közben megtapasztalni (megérteni, megérezni), hogy most „pont azt” kérem, amit az Atya akar, amire Ő gondol – csodálatos, mert az ilyen imádság valóban felülről származik, nem az én gondolataimból. – Az engedelmesség, a hitben való lépések is úgy lehetségesek, hogy közösségben vagyunk Ővele. Enélkül, ha meg is teszek valamit, amit Isten parancsol, belül vagy lázadok, vagy várok érte valami „fizetséget”.
- Jézus nem várt fizetséget az engedelmességéért. Meghalt értünk – de itt nem azt kéri, hogy ezért legyünk az Ővéi, hanem azokért könyörög, akik már az Ővéi – mert az Atya neki adta őket. Ő elvégezte (velük, bennük) azt, amit az Atya rábízott. „Megjelentettem a te nevedet... a Te igédet nekik adtam... ők elhitték, hogy Te küldtél engem.” Teljes volt a földi szolgálata, és teljes az az áldozat is, amit adott, mert teljes (tökéletes) volt a közössége az Atyával.
- Mi (az Ővéi, akiket újonnan szült) nem e világból valók vagyunk. Ez a mi „státuszunk”, „állampolgárságunk”. De a világban vagyunk, ahonnan (egyelőre) nem is vesz ki minket Isten. A világ, amely Isten nélkül él, Őt gyűlöli („tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt...”), ezért gyűlöli azokat is, akik Krisztuséi. Ezért vannak a nyílt üldözések (testi fenyegetések) is, de ezért van a sokféle kísértés is, aminek az a célja, hogy térjek vissza a világ útjára, törekedjek ugyanazokra, amire a világ, felejtsem el, hogy Krisztusé vagyok.
- Benne maradunk ebben a világban, de az Atya megőriz a gonosztól – ezt kéri tőle Jézus. Megőriz attól, hogy a világ gonoszsága az én gonoszságom legyen. Mert „én most is képes vagyok minden bűnre”.
- Hogyan őriz meg? „Szenteld meg őket az igazsággal, a Te igéd igazság.” Elkülönít; az igével emlékeztet, nevel arra, cselekszi bennem, hogy Isten akaratával azonosuljak. Így valósul meg a hívő életében, hogy „a gonosz meg sem érinti” (1Jn 5,18): bizonyos bűnöket azért nem követ el, mert észre sem veszi, hogy elkövethetné, vagy mert már „természetes” neki, hogy a jót választja. Nem minden bűn ilyen, van, ami ellen harcolni kell, de ebben a harcban is Isten őriz meg: a Szentlélek eszünkbe juttatja magát Istent és „mindazt, amit Jézus mondott nekünk” – és ha erre azt mondjuk, hogy „igen, Uram, úgy van, Te vagy a győztes”, akkor mi is győzünk.
- Nemcsak tanít és emlékeztet: maga is odaszentelte magát – az Atyának, engedelmességre, áldozatra. Ez nemcsak példa (itt nem is arról van szó), hanem ebben van az az erő, ami segít minket a bűn elleni harcban, ezáltal a megszentelődésben („az Úr vérében van nagy erő”).
- A világban vagyunk: Jézus egyenesen küld minket oda. A világ csak egyféle utat ismer („egység a sokféleségben”), látnia kell, hogy van másik út – ezáltal azok, akiket

az Atya Krisztusnak adott, hinni fognak, mások megkeményednek, ezzel még egyértelműbb lesz, hogy ítélet alatt vannak, nem lesz mentségük. – Nemcsak látniuk, hallaniuk is kell: Jézus azokért könyörög, akik az „ő szavukra” – a mi szavunkra hinni fognak Őbenne. Előre könyörgött: nem tudjuk, hogy a bizonyágtételünknek mi lesz az eredménye egy-egy emberben, de ha valami jó lesz, akkor azért Jézus könyörgött. Nem hiába teszünk bizonytságot: ott van mögötte Jézus imádsága.

- „Hogy mindnyájan egyek legyenek... mibennünk”: akik nem e világból valók, azokat Krisztus és az Atya kapcsolja össze. „Hogy elhiggye a világ” – mert ez az, ami látható: a keresztyének valódi egysége (nem az ökumené). Miközben azt hisszük, hogy szét vagyunk szakítva, a világ nagyon jól tudja, hogy „ezek egyformák”, és egyformán üldöz minket. Azt is tudja (ismeri, mint tanítást), hogy Jézust az Atya küldte. Isten célja az, hogy ezt higgyék is – és ez állítsa őket (először vagy sokadszor) döntés elé.
- Isten akarata a lelkek megmentése – és várja mindenkinek a döntését. Ehhez kell mutatnunk az utat – ezért tart még itt minket Isten, és megőriz a gonosztól, hogy világíthassunk.

Jn 17, 3 „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.”